

Р Е Ш Е Н И Е**№ 92****гр. София, 03 май 2017 година****В ИМЕТО НА НАРОДА**

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и девети март две хиляди и седемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:РУЖЕНА КЕРАНОВА**ЧЛЕНОВЕ:МИНА ТОПУЗОВА****ХРИСТИНА МИХОВА**

при участието на секретаря Мира Недева и прокурора от ВКП Антони Лаков изслуша докладваното от съдия Христина Михова наказателно дело № 192/ 2017 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство пред ВКС е образувано по жалба на защитника на подсъдимия О. А. А. срещу въззивно решение № 327, постановено на 19.12.2016 год. по ВНОХД № 382/ 2016 год. по описа на Апелативен съд - Пловдив. В жалбата се релевират касационните основания по чл. 348, ал.1, т.1,2 и 3 от НПК. Твърди се, че въззивното решение е базирано на едностранчиво и превратно тълкуване на събраните по делото доказателства, като едни от тях са кредитирани за сметка на неправилното игнориране на други. С жалбата се прави искане за отмяна на въззивното решение и оправдаване на подсъдимия. Алтернативно се иска връщане на делото за ново разглеждане от друг съдебен състав на въззивната инстанция.

В съдебно заседание пред ВКС защитникът на подсъдимия - адвокат Вангел Колев, поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена по изложените в нея съображения.

Прокурорът от Върховна касационна прокуратура изразява становище, че касационната жалба е неоснователна и не следва да бъде уважена.

Подсъдимият О. А., редовно призован, не се явява в съдебното заседание. Изпраща писмено становище, с което поддържа жалбата с доводите, изложени в нея.

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания въззивен съдебен акт в пределите на чл. 347, ал.1 от НПК, установи следното:

С присъда № 67, постановена на 24.06.2016 год. по НОХД № 1447/2016 г., Пловдивският районен съд е признал подсъдимия О. А. А. за виновен в това, че на 11.06.2016 г. в гр. Пловдив е дал подкуп-парична сума от 10 лв., банкнота с № БМ 468397, на длъжностни лица, които заемат отговорно служебно положение, а именно: на полицейски органи – Н. Г.Г и И. Д. С., младши инспектори към група „Сигма“ при сектор „СПС“ при ОДМВР-Пловдив, за да не извършат действия по служба, а именно: да не съставят акт за установяване на административно нарушение по ЗДвП, поради което и на основание чл. 304а, вр. с чл. 304, ал.1, вр. с чл. 54 от НК го осъдил на наказание „лишаване от свобода“ за срок от две години и „глоба“ в размер на 200 лева.

Със същата присъда подс. А. е признат за виновен в това, че на 11.06.2016 г. в гр. Пловдив е управлявал МПС - л.а. марка „Р.“, модел „М.“, с ДК №, с концентрация на алкохол в кръвта над 1,2 на хиляда, а именно 1,77 на хиляда, установено по надлежния ред, с техническо средство „Дрегер Алкотест 7410“ с фабр. № ARSK 0281, като на основание чл. 343б, ал.1, вр. с чл. 54 от НК му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от две години и „глоба“ в размер на 200 лева.

На основание чл. 23, ал.1 от НК на подс. А. е определено едно общо наказание „лишаване от свобода“ за срок от две години, към което било присъединено и наказанието „глоба“ в размер на 200 лева.

С присъдата на основание чл. 24, ал.1 от НК първоинстанционният съд е увеличил така определеното общо наказание две години лишаване от свобода с още шест месеца, като постановил то да бъде изтърпяно при първоначален „строг“ режим в затвор или затворническо общежитие от закрит тип.

На основание чл. 59, ал.1 от НК с присъдата е приспаднало времето, през което подсъдимият е бил задържан по реда на ЗМВР, считано от 11.06.2016г. до 12.06.2016 г. включително.

С първоинстанционната присъда на основание чл. 307а, вр. с чл. 53, ал.1, б. „б“ от НК е отнета в полза на държавата банкнота от 10 лв. с № БМ 468397.

По повод постъпила жалба от защитника на подсъдимия А. срещу първоинстанционната присъда с искане за оправдаване на същия, поради недоказаност на обвинението, в Апелативен съд – Пловдив е образувано въззивно производство. С решение № 327, постановено на 19.12.2016 год. по ВНОХД № 382/ 2016 год. по описа на АС-Пловдив, първоинстанционната присъда е изменена, като престъплението е преквалифицирано от довършено

деяние в опит по чл. 304а, вр. с чл. 304, ал.1, вр. с чл 18, ал.1 от НК, а в останалата част присъдата е потвърдена.

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена срещу акт от кръга на визираните в чл. 346 от НПК и от лице, което е оправомощено да стори това.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Касационната жалба съдържа възражения за това, че въззивният съдебен акт е базиран на едностранчиво и превратно тълкуване на доказателствената маса, като едни от доказателствата били игнорирани за сметка на други. Макар и с доводи за допуснати процесуални нарушения при преценката на доказателствата, реално се оспорват приети за установени факти, като се иска приемане на друга фактология и оправдаване на подсъдимия въз основа на нея. Необходимо е да се отбележи, че необосноваността на съдебните актове не е сред касационните основания, визирани в чл. 348, ал.1 от НПК. Поради това искания, като направените в касационната жалба, са относими само към съдилищата по фактите, тъй като касационният съд не може да установява нови фактически положения и въз основа на тях да формира различни правни изводи. В правомощията на ВКС е единствено да провери дали са допуснати нарушения на процесуалните правила, свързани със събирането и оценката на доказателствата и формирането на вътрешното убеждение на съда въз основа на тях. При извършената касационна проверка, настоящият съдебен състав не констатира такива нарушения, които да водят до отмяна на обжалвания въззивен съдебен акт.

Неоснователни са твърденията, изложени в касационната жалба, за това, че неправилно въззивният съд е кредитирал единствено доказателствата, подкрепящи обвинението. Въззивният съдебен състав е анализирал показанията на всички разпитани по делото свидетели – С., Г. и К.. Те са били подложени на проверка още от първоинстанционния съд, като поради констатирани съществени противоречия между изложената от С. и Г. информация и тази възпроизведена от св. К., е проведена очна ставка помежду им. Резултатът от очните ставки е дал основание на предходните съдебни инстанции да кредитират показанията, депозираните от свидетелите С. и Г., като обективни и достоверни и да игнорират тези, изложени от св. К.. Въззивният съд в изпълнение на задължението си за пълно и всестранно изясняване на всички относими факти е уважил искането на защитата и е събрал доказателства във връзка с показанията на св. К. за това, че е присъствал при задържането на подсъдимия и че за него е била направена справка по телефона, тъй като не носел в себе си документи за самоличност. Въззивната инстанция е изисквала информация от ОД на МВР - Пловдив дали свидетелите С. и Г. са извършили такава проверка по телефона на датата на инкриминираното деяние / каквато те отричат да са правили/, като

полученият отрицателен отговор ѝ е дал основание да приеме за недостоверни показанията на св. К. за това, че се е намирал в автомобила на подсъдимия, когато той е бил проверен от полицейските служители. Въззивният съд правилно е отчел обстоятелството, че свидетелите Г. и С. по никакъв начин не са заинтересовани от изхода на делото, за разлика от св. К., който е в близки приятелски отношения с подсъдимия и е естествено желанието да му съдейства да избегне наказателната отговорност. Показанията на свидетелите С. и Г. изцяло кореспондират както помежду си, така и с отразеното в протокола за оглед на служебния автомобил, в който е открита инкриминираната банкнота и с акта за установяване на административно нарушение, подписани без каквито и да било възражения от страна на подсъдимия. Последователността и непротиворечивостта на посочените гласни доказателствени средства, както и подкрепеността им от останалите писмени доказателства, са дали основание на въззивната инстанция да ги ползва като годна и надеждна доказателствена основа за изграждане на своите фактически и правни изводи относно мястото на извършване на проверката, повода за нея, поведението на подсъдимия и действията му, чрез които е осъществил елементите на престъпните състави на чл. 304а от НК и чл. 343б от НК. В същото време, въззивният съд правилно е отхвърлил като необективни и недостоверни показанията на св. К. за това, че подсъдимият е употребил алкохол едва след паркирането на автомобила, тъй като същите не са в корелация с другите доказателствени източници. Следователно, изводът на въззивната инстанция, че подсъдимият е управлявал МПС след употреба на алкохол и че е дал банкнота от 10 лева, за да не му бъде съставен акт за административно нарушение, не е произволен, а е подкрепен от доказателствената съвкупност, събрана и проверена по предвидения за това процесуален ред.

Неоснователно е възражението, изложено в касационната жалба, че въззивният съд в решението си не бил обсъдил показанията на свидетелите С. и Г. за това, че 10 минути наблюдавали подсъдимия преди да му извършат проверка и че съдът не дал обяснение в решението си как банкнотата, която почти нямала собствена маса се била озовала от разстояние 1,2 м. на задната седалка на служебния автомобил. Видно от протоколите от съдебното заседание, в което е проведен разпит на свидетелите С. и Г., те не са давали показания в посочения в касационната жалба смисъл / че са наблюдавали водача 10 минути преди да го проверят и че той е хвърлил банкнотата от разстояние 1,2 м/. При това положение въззивният съдебен състав не е бил длъжен да ги обсъжда и да дава отговор на хипотетични въпроси.

Въззивната инстанция в решението си е обсъдила подробно всички обстоятелства, свързани с извършената на подсъдимия проверка за употреба на алкохол. Прилагайки законосъобразно разпоредбите на Наредба №

30/2001 год. за реда за установяване употребата на алкохол или друго упойващо вещество от водачите на МПС, въззивният съд е приел, че след като, подсъдимият е отказал да му бъде взета кръвна проба, концентрацията на алкохол в кръвта му следва да се счита за установена съобразно отчетения с дрегера резултат. На подсъдимия е била предоставена възможност да даде кръвна проба, с което полицейските служители са изпълнили задълженията си произтичащи от Наредба № 30/2001 год. Причините, поради които А. не се е възползвал от това, не са свързани с неспазване на предвидения в наредбата ред, поради което не може да бъде споделено твърдението на защитата за допуснати нарушения при установяване на алкохолната концентрация. При това контролираният съд е взел предвид и че видно от приложения на л.24 от НОХД №1447/2016 год. протокол, Дрегер 7410+, ARSK 0281, с който е извършена проверката на подсъдимия, е бил тестван, като е установена неговата годност. Що се отнася до това, защо техническото устройство не е могло да даде резултат при няколко опита на подсъдимия да даде проба / каквото възражение се прави в жалбата/, отговор се съдържа в показанията на полицейските служители С. и Г., от които е видно, че подс. А. не е спазвал разпорежданията им за продължителността на издишване на въздух, което е от значение за задействането на дрегера. Вярно е, че въззивният съд не е коментирал изрично тези показания, но това не е било и необходимо, след като съдът е приел за установено, въз основа на посочения протокол за извършена проверка, че техническото средство е било годно и причината то да не бъде задействано не е в неговата неизправност.

В заключение следва да се посочи, че въззивният съд е изпълнил процесуалните си задължения, съпоставяйки помежду им доказателствените източници, събрани по делото, като не е игнорирал нито един от тях. Изводите на въззивния съд са изградени по правилата на формалната логика, в съответствие с изискванията на процесуалния закон, поради което твърденията, изложени в касационната жалба за допуснати нарушения при изграждане на вътрешното убеждение на съдебния състав, са неоснователни.

Възраженията, изложени в касационната жалба по отношение на касационното основание по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК, се отнасят не до правилното субсумиране на поведението на подсъдимия под съответната правна норма, а до подкрепеността на обвиненията от събраните по делото доказателства - т.е. отново се оспорва обосноваването на въззивното решение, като се прави собствена интерпретация на доказателствената съвкупност. При извършената касационна проверка се констатира, че всички факти, включени в предмета на доказване са правилно установени, въз основа на доказателствата, събрани при задълбочено, всестранно и пълно изследване, като въззивният съд е приложил правилно материалния закон,

признавайки подсъдимия за виновен по двете повдигнати срещу него обвинения. След като от доказателствената съвкупност се установява по несъмнен начин, че подсъдимият е управлявал МПС след употреба на алкохол, с концентрация на същия в кръвта му над 1,2 промила, а именно 1,77 промила, установена по надлежния ред, правилно е осъден за извършено престъпление по чл. 343б, ал.1 от НК. С даването на дар-10 лева, на полицейските служители, за да не му съставят акт за административно нарушение, подсъдимият е осъществил състава на чл. 304а, вр. с чл. 304, ал.1 от НК, поради което правилно деянието е квалифицирано по този престъпен състав.

Не е допусната и явна несправедливост на наложеното наказание, какъвто довод се релевира с жалбата. Тежкото семейно положение и липсата на постоянна трудова заетост, върху които акцентира подсъдимият А

в писменото допълнение към касационната жалба, са били взети предвид от предходните съдебни инстанции като смекчаващи отговорността обстоятелства при определяне на санкцията за всяко отделно престъпление. Обремененото съдебно минало на подсъдимия, предвид многобройните му осъждания, предопределящо завишената степен на лична обществена опасност на дееца, с оглед трайно формираната у същия престъпна нагласа, законосъобразно е било отчетено от въззивната инстанция като отегчаващо отговорността обстоятелство. По отношение на деянието по чл. 343б от НК, въззивната инстанция е преценила като такова и обстоятелството, че концентрацията на алкохол в кръвта на подсъдимия – 1,77 промила, значително надхвърля минимално допустимата от 0,5 промила, както и факта, че А. не притежава свидетелство за управление на МПС, за което е бил санкциониран и по административен ред. Така преценените обстоятелства, закономерно са мотивирали контролиращия съд да потвърди първоинстанционната присъда в санкционната ѝ част. Наложените на подсъдимия наказания: за престъплението по чл. 304а от НК - „лишаване от свобода“ малко над минималния предвиден размер, а за престъплението по чл. 343б от НК- около средния размер, са отмерени съобразно обществената опасност на деянията и дееца, при съобразяване наличието на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, отговарят на изискванията за справедливост, поради което няма основание за тяхната промяна.

Предишните многобройни осъждания не са постигнали своя поправителен и превъзпитателен ефект по отношение на подсъдимия А.. Посоченото обстоятелство е било отчетено от предходните инстанции, които законосъобразно и правилно са преценили, че за постигане целите на специалната превенция, на основание чл. 24 от НК, общото наказание лишаване от свобода, наложено на подсъдимия, следва да бъде увеличено с

шест месеца. Поради това не се налага корекция на обжалвания въззивен акт и в тази му част.

Предвид изложеното, въззивното решение следва да бъде оставено в сила, поради което и на основание чл. 354, ал.1, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, I –во наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 327, постановено на 19.12.2016 год. по ВНОХД № 382/2016 год. по описа на Апелативен съд- Пловдив.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.